

Gepensioneerd schilder Lex Romaniuk uit De Bilt:

“Op de steiger voelde ik me als een vis in het water”

Lex Romaniuk uit De Bilt is alweer een paar jaar met pensioen. Stilzitten is echter niets voor hem. De 64-jarige ex-schilder is elke dag een paar uur in de sportschool te vinden. Daarnaast staat hij wekelijks op de tennisbaan. Toch kan hij zijn oude werk nog wel eens missen. “Gelukkig heeft mijn zoon net een nieuwbouwhuis gekocht in Alphen aan den Rijn waar mijn hulp heel welkom is.”

Lex Romaniuk (64) uit De Bilt

- is getrouwd met Thea (63)
- werkte 46 jaar lang bij Schildersbedrijf Van Doorn in De Bilt

“Toen ik veertien jaar oud was, zocht ik een vakantiebaantje. Ik mocht beginnen bij schildersbedrijf Joh. van Doorn in De Bilt. Daar lieten ze me allerhande klusjes doen. Van het voorbereidend schilderwerk, tot steigers opbouwen, tot dakkapellen schilderen. Veel van de klussen brachten risico's met zich mee, maar daar keken ze in die tijd niet zo naar. Hoe jonger de werknemer, hoe beter je dat soort werk kon doen, was het idee. Ik vond het allemaal prachtig. Het voelde alsof ik voor het vak gemaakt was.”

Praktijk

“Op 16-jarige leeftijd ging ik naar de ambachtsschool. Ondertussen bleef ik gewoon bij Van Doorn in dienst. School was een formaliteit. Het échte werk leerde je in de praktijk. Spuiten, lakken, behangen: ik vond het allemaal even leuk en heb er weinig voor hoeven leren. Ik heb het geluk dat ik een vaste hand heb én zowel rechts- als linkshandig kan werken. Met tennis verras ik daar mijn tegenstander nog wel eens mee: dan pak ik over als ik een lastige backhand aan zie komen.”

Mooi werk

“Naarmate ik langer bij Van Doorn werkte, kreeg ik steeds meer vrijheid en werd ik meewerkend voorman. Met een ploeg van tien man of meer op pad om mooie dingen te maken. Daar heb ik altijd erg van genoten. De beste herinneringen bewaar ik aan het werk aan historische panden. Bijvoorbeeld aan de Trans in Utrecht waar we gebouwen van de Universiteit Utrecht

hebben gerestaureerd. Maar ook het opknappen van Amsterdamse grachtenpanden in opdracht van Jurriëns Monumentenonderhoud staat in mijn geheugen gegrift.”

Ritme

“Met pensioen zijn bevalt goed. Bijzonder hoe je snel weer een nieuw ritme gevonden hebt. Elke ochtend ga ik twee uur naar de sportschool. Net voor tienem ben ik thuis en drink ik samen met mijn vrouw Thea een kop koffie. Sinds vorig jaar is zij ook gestopt met haar baan bij de Sociale Dienst van de gemeente Gooise Meren (voorheen Bussum). Dat we nu allebei thuis zijn, betekent niet dat we op elkaars lip zitten. Integendeel. Thea houdt van wandelen en spelletjes doen, is echt anti-sport. Onze interesses lopen uiteen en dat vind ik prima. Zo heb je elkaar nog wat te vertellen. Natuurlijk zijn er ook dingen waar we samen van genieten. Op vakantie gaan bijvoorbeeld, het liefst telkens naar een andere bestemming. En de kleinkinderen, die nu zeven en negen jaar oud zijn.”

Inkomsten

“Dat de inkomsten een stuk minder zijn, is een nadeel van met pensioen zijn. We hebben flink moeten inleveren nu Thea en ik allebei gestopt zijn met werken. Eerlijk gezegd denk ik dat we de helft minder te besteden hebben.

Ons appartement in Bilthoven is volledig afbetaald. Dat scheelt. Ook zijn de kosten voor de kinderen weggefallen en rijden we minder auto. Toch moeten we heel bewust met ons geld omgaan. Iets wat vroeger echt niet aan de orde was.”

Zoon

“Thea en ik hebben één zoon die met zijn gezin in Alphen aan den Rijn woont. Recent kocht hij een nieuwbouwhuis waar momenteel flink geklust wordt. Niet door mijn zoon, die heeft twee linkerhanden. Op dat soort momenten ben ik blij dat ik veel zelf kan. Behangen, schilderen, álles moet daar gedaan worden. Elke week rijd ik een paar keer op en neer om te helpen. Daar zijn mijn zoon en schoondochter erg blij mee. En ik vind het nog leuk om te doen ook.”

Spanje

“Als geld geen rol zou spelen, dan zou ik een appartement kopen in Spanje. Dat vind ik echt een prachtig land. Het zachte klimaat zou mijn versleten schouders en knieën goed doen. Die ‘erfenis’ is toch wel één van de onplezierige gevolgen van al die jaren hard werken. Desondanks zou ik zó weer opnieuw voor het schildersvak kiezen. Want zoals eerder gezegd, voelde het alsof ik ervoor gemaakt was.”

